

РЕШЕНИЕ

№ 23421

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 06.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10408** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК, във връзка с чл. 45в, ал. 3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. А. А., гражданин на С., от мъжки пол, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № РПЗТ-76 от 03.10.2024г., издадено от председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 45в, ал. 1 във вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в център от затворен тип към ДАБ при МС до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се оспорва законосъобразността на решението, като основният довод е, че не посочва в какво точно се състои заплахата за националната сигурност и председателят на ДАБ не е изложил мотиви относно обстоятелството, защо спрямо А. А. А. следва да бъде приложена мярката по чл. 45б от ЗУБ. Процесното решение се явява необосновано според жалбоподателя, доколкото в мотивите му не са посочени и не се обсъждат никакви доказателства, че жалбоподателят представлява заплахата за националната сигурност. Позовава се на практиката на СЕС решение по дело С-159/2021г. и практика на ВАС на РБ, от което извежда, че преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплахата за националната сигурност е неизключително на ДАНС, както твърди ответникът, а решаващият орган е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, в това число дали положението на лицето попада в хипотезата на евентуална заплахата за националната сигурност, а не просто да привежда в изпълнение решение на друг

орган. В заключение иска отмяна на решението.

В съдебното заседание жалбата се поддържа от жалбоподателя, лично, и се представлява от адв. Ж.. Моли се съда да отмени оспореното решение по изложените съображения в жалбата. В съдебно заседание е осигурен и преводач, който осъществява превод на изк, който жалбоподателят разбира.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата и счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Сочи, че материалният закон е приложен правилно, в съответствие с установените релевантни факти в административното производство.

Софийска градска прокуратура – не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. А. А. е гражданин на С., от мъжки пол, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН]. На 03.10.2024г. подава молба за предоставяне на международна закрила и на същата дата чуждият гражданин е регистриран като лице, търсещо закрила в Република България. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Към настоящия момент административното производство за предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин не е приключило.

Във връзка с молбата за закрила в ДАБ е постъпило писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ с вх. № 2-103/27.09.2024г., според което за А. А. А. има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност и следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на производството по разглеждане на молбата му за предоставяне на международна закрила.

Предвид посочената фактическа обстановка е издадено и обжалваното в настоящото производство Решение № РПЗТ-76 от 03.10.2024г., от председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 45в, ал. 1 във вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в център от затворен тип към ДАБ при МС до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила. В решението ответникът се позовава на статута на ДАНС като специализиран орган към МС за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност и че по силата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на международна закрила и обезпечава целта на закона за защита на националната сигурност. Органът е счел, че преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС и тяхното становище е обвързващо за административния орган, който е задължен да действа в условията на обвързана компетентност. Намерил е, че информацията, съдържаща се в писмото на ДАНС попада в хипотезата на чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, според която чужденец, търсещ международна закрила може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност и че съгласно тълкувателно решение № 16/1975г. на ВКС, мотивите на административния акт могат да бъдат изложени и отделно.

Решението е връчено на жалбоподателя на 03.10.2024г. лично срещу подпис на лицето и е запознат с текста му на език, който разбира в присъствието на преводач.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ, решението на председателя на ДАБ подлежи на обжалване по реда на АПК.

Жалбата е подадена 16.10.2024г., от адресата на решението, което е връчено на 03.10.2024г. с оглед на което е подадена от легитимирано лице и в срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 45в, ал. 1-3 от ЗУБ чужденец, търсец международна закрила, се настанява в център от затворен тип с мотивирано решение на председателя на Държавната агенция за бежанците, след преценка за принадлежността на чужденеца към уязвима група. Решението по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за настаняването, реда и срока за обжалване, както и възможността за предоставяне на безплатна правна помощ и представителство.

Обжалваното Решение № РПЗТ-76 от 03.10.2024г. е постановено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно разпоредбата на чл. 45в, ал. 1 от ЗУБ. Налице са и фактическите основания за прилагане на посочената в решението като правно основание хипотеза на мярка по раздел V от Глава четвърта на ЗУБ.

Съгласно чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсец международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред.

Не е спорно между страните и се установява от събраните по делото доказателства, че жалбоподателят е чужденец, търсец закрила и производството по подадената от него молба за закрила не е приключило, както към момента на издаване на решението, така и към заседанието по делото, в което е даден ход по същество.

В хода на административното производство по предоставяне на международна закрила, е постъпило писмо с вх. № 2-103/27.09.2024г., с което от ДАНС уведомяват ДАБ – МС, че е налична информация, във връзка с която молителят представлява потенциален носител на риск за националната сигурност на Р.България и се моли за разпореждане по време на разглеждане на молбата за закрила до приключване на производството или до отпадане на основанието да бъде настанен в помещение от затворен тип към ДАБ-МС.

Предвид правомощията на ДАНС по ЗДАНС за контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, в това число и даването на становища по ЗУБ съгласно чл. 41, ал.1, т. 1 от закона, както и възложените на Агенцията дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, вкл. свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им (чл. 4, ал. 1, т. 11 ЗДАНС), то същата е

компетентна да прецени въз основа на събраната при нея информация, дали кандидат за закрила представлява опасност за националната сигурност и председателят на ДАБ следва да се съобрази с това становище, доколкото той сам няма правомощия в областта на защитата на националната сигурност и събирането на информация във връзка с това. Отделен е въпросът за мотивираност на това становище и за преценяването му при разглеждането на молбата за закрила. В случая специализираният в защитата на националната сигурност орган, даващ становище в производството по ЗУБ, е установил по данните, че кандидатът представлява риск за националната сигурност и затова е предложил на органа, разглеждащ молбата за закрила да предприеме една от мерките по чл.45а-в от ЗУБ, приложима в такъв случай.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за немотивираност на решението, посочени са фактическите и правни основания за издаването му по чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ, без да съществува изрично законово изискване за посочване на отделни, конкретни действия, с които лицето представлява заплаха за национална сигурност, още повече, че в случая тези данни представляват класифицирана информация и се излагат в отделен документ, което е допустимо. Самото становище, макар и малко като обем информация, дава сведение за обстоятелствата по отношение на кандидата, които според органа налагат извод за потенциален риск за националната сигурност.

Следва да се има предвид, че така както е формулирано писмото на ДАНС, информацията е дадена като основание за настаняване на кандидата в помещение от затворен тип към ДАБ-МС, докато трае производството по закрила, не и със становище по самата молба за закрила. В този смисъл неоснователно е позоваването на решение на СЕС по дело С-159/2021г., в който случай е обсъждано отхвърлянето на молба за закрила само и единствено на основание немотивирано решение на друг специализиран орган и отнемане на придобит такъв. В мотивите на самото решение, т.82 е посочено и друго, че по никакъв начин не се изключва възможността част от информацията, използвана от компетентния орган при извършване на преценката му, да е предоставена от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, по своя инициатива или по искане на решаващия орган и за част от тази информация евентуално може да се прилага режим на поверителност в рамките, определени в чл. 23, § 1 от Директива 2013/32. Тълкуването в решението на разпоредби от Директива 2011/95/ЕС е в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Тоест, решението на Съда на ЕС се отнася до производство по молба за международна закрила или до производство, свързано с отнемане на вече предоставена такава закрила и до системно позоваване до едно и също немотивирано становище на специализиран орган относно заплахата за националната сигурност.

В настоящия случай оспореното решение е издадено в производство, което макар и спомагателно на производството по закрила, няма за предмет произнасяне по самата молба, а докато тя се разглежда настаняване в център от затворен тип (временно и за възможно най – кратък срок), когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред. Комплексната преценка на молбата за закрила, в това

число и съответното становище на ДАНС, не е в това производство, не се касае за системно отхвърляне на молба за закрила или отнемане на вече дадена такава и съответно случаят не е аналогичен. Но дори и да е приложимо тълкуването, дадено в това решение по приложимата директива, то в случая становището на ДАНС е, макар и кратко, мотивирано и решаващият настаняването орган е направил своята преценка, като го е включил и него в извършването ѝ, предвид липсата на собствени правомощия за събиране и преценка на информация за националната сигурност и наличие на заплахи за нея във връзка с кандидата за закрила.

В този смисъл ответникът има правото да се позове на становището на ДАНС и да се мотивира с него за извод, че настаняването на чужденеца на външен адрес или в регистрационно-приемателен център от отворен тип е нецелесъобразно, поради получената информация, че може да представлява риск за националната сигурност. Освен това съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, председателят на ДАБ е и длъжен да поиска становище на ДАНС.

Правото на защита на жалбоподателя не е нарушено в хода на образуваното административно производство с оглед изложените твърдения, че не е запознат с писмото на ДАНС. Предвид секретния характер на съдържащата се в писмото информация незапознаването на чужденеца с мотивите му не съставлява съществено процесуално нарушение. В хода на обжалване на решението оспорващият е упражнил в пълен обем правата си като страна в процеса с оглед възможността за запознаване с всички документи приложени и приети по делото, които са послужили за издаване на обжалваният в настоящото производство административен акт.

Няма данни лицето да принадлежи към уязвима група по смисъла на пар. 1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, което е обсъдено в мотивите на оспореното решение.

Съдът не установи основание за незаконосъобразност на оспореното решение по чл. 146, т. 1-4 АПК, същото съответства и на целта на мярката – защита на националната сигурност от заплаха, надделяващ обществен над личен интерес, при спазване на съразмерност на засягането чрез краткост на мярката – до отпадане на основанието или до приключване на производството в предвидените в ЗУБ срокове, с възможност за преразглеждането ѝ и обезпечени права на настанените, разписани в закона.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата на А. А. А. е неоснователна, респективно обжалваното от него решение е законосъобразно, поради което следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното Административен съд София - град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., гражданин на С., от мъжки пол, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № РПЗТ-76 от 03.10.2024г., издадено от председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 45в, ал. 1 във вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е настанен в център от затворен тип към ДАБ при МС до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно, съгласно чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ.

СЪДИЯ: